

IVAN KUČERA

PRASA

**KRVAVÝ MSAKER
NA SLOVENSKÝCH KOPANICIACH**

artis
omnis

PRASA

IVAN KUČERA

PRASA

KRVAVÝ MASAKER
NA SLOVENSKÝCH KOPANICIACH

artis
omnis

Ivan Kučera © 2019
Cover © Peter Cwocky Murín, 2019
Typography © Jana Kollárová, 2019
Slovak Edition © Artis Omnis, 2019
ISBN 978-80-8201-054-4

*Venované pamiatke
otca mojej manželky*

PROLÓG

Spomienky sú najhoršie.

Človek by rád hoci aj zaplatil, aby zabudol. Ale dá sa to vôbec?

Aj teraz sa mu prisnilo to isté. Strhol sa zo sna. Z hnusného, ťaživého, odporného sna, či skôr nočnej mory. Jednu nohu dal dole z postele. Položil ju na zem. Z druhej mu zostal už len kýpeľ. Najskôr si naň navliekol pančuchu a potom upevnil protézu. Robilo mu to trochu problémy, keďže na jednej ruke mu chýbali dva prsty, ale nakoniec to zvládol. Napokon, nerobil to po prvý raz.

Vstal. Zaknísal sa, ale nespadol. S pomocou paličky dokrival k zrkadlu a tam zastal. Šťukol vypínačom.

Nad hlavou mu zablikala neónka. Izbu zalialo nekompromisné svetlo.

Zvonku dnu pootvorenou ventilačkou vnikal hypnotický, príjemne uspávajúci spev cvrčkov. On však už dnes nezaspí, na sto percent. A tak tam len tak stál, opierajúc sa o paličku, s jednou nohou znetvorenou, ale ako-tak funkčnou, s druhou nohou chýbajúcou. Niekedy, pri milosrdnejšom svetle, nepôsobila jeho tvár až tak beštiálne. To však nebol tento prípad.

Strašne na tom bol i zvyšok tela. No zvykol si. Nič iné mu neostávalo. Občas si prial, aby radšej zomrel, než aby žil takto. Než aby TAKTO bol pohodený na

svet. Ako potrhaná hračka na špinavom smetisku, o ktorú stratilo decko záujem. Alebo ako použitý kondóm v prírode, na ktorý sa zlietajú muchy z celého okolia.

Zhasol a len tak tam stál, potme. Možno pár minút. Možno celú večnosť.

1.

Enzechštejn zaklopal na domové dvere a čakal, či mu doktor vôbec otvorí, alebo sa zatají. Keď sa dlhší čas nič nedialo, zabúchal ešte raz. Pár sekúnd bolo ticho, ale potom za dverami začul šuchot nôh.

Konečne sa dvere otvorili a zvitáli sa ako najlepší priatelia, hoci bol doktor od policajta o niekoľko desaťročí starší.

„Počul som, že si sa vrátil, ale nechcelo sa mi tomu veriť,“ povedal doktor.

„A už veríte?“

Doktor sa mu skúmavým pohľadom zadíval do očí. „Mal si zostať v Bratislave.“

Enzechštejn si dal dole klobúk, uhladil si bohaté pestované a starostlivo udržiavané fúzy a pokrútil hlavou. „Už ma to tam nebavilo.“

„Tomu sa dosť ťažko verí.“

„Vážne. Boli tam len samé problémy.“

„To je práveže to, čo ľudí ako ty, Marko, priťahuje a vzrušuje. Prirodzene, nie v sexuálnom zmysle.“

Obaja sa uškrnuli, hoci doktor mal v živote už lepšie vtipy. No Enzechštejn sa nečudoval, že dnes je to slabšie. Vlastne mohol byť rád, že doktor vôbec ešte žije. Po tom, čo sa mu stalo. Práve jeho si totiž pred časom ako cieľ šikany vybrali Rosinskí.

„Poď dnu a zavri za sebou dvere,“ pozval ho doktor a začal sa vo vychodených papučkách šuchtať do srdca veľkého domu s priestranným prízemím.

Enzechštejn vošiel, zavrel a nasledoval ho. Vo vzduchu sa vznášala zatuchlina a hlasný tikot kukučkových hodín. Hoci doktora videl znova po asi sto rokoch, stále ho dobre poznal. Videl, ako sa pretvaruje, že je všetko v poriadku. Veľmi rýchlo ho prekukol. Mal na klamárov nos. A doktorovi klamanie nikdy nešlo. Na to bol príliš čestný človek, ktorý sa na nič nehral a vždy rád pomáhal iným, i za cenu vlastného nepohodlia. Naučil ho to otec, ktorý po týchto kopaniciach už na prelome devätnásteho a dvadsiateho storočia chodil za svojimi pacientmi na konskom povoze. Hovorilo sa, že starú čiernu lekársku brašnu s liekmi a najpotrebnejšími inštrumentmi, ktoré Enzechštejnov starý priateľ nosil so sebou, zdedil práve po svojom otcovi.

Usadili sa v obývačke. Doktor Enzechštejna ponúkol kávu, ale policajt nechcel starého muža zbytočne preháňať, a tak s poďakovaním odmietol a dodal, že dnes už mal štyri, a keby si dal piatu, zrejme by vybuchol.

„Ako sa má Magda?“ spýtal sa doktor na jeho ženu.

„Dobre. Drží sa.“ Enzechštejn zažil vo svojej poli-

cajnej kariére strašne veľa beštíí, či už v ľudskej, alebo inej koži. Zažil už skutočne všeličo: od vraždiaceho krokodíla, ktorého nejaký magor vypustil do voľnej prírody, cez legendy o Kozích ľudoch z Javoriny a záhadné, kvázi upírske udalosti zo Štvorlístkového vrchu, až po tie nechutné problémy v kanáloch. V neposlednom rade tu bol najbeštiálnejší vrah, akého kedy Slovensko malo, Slepý Eman. Enzechštejn bol presvedčený, že stále žije a čaká na bombastický comeback. Eman bol príšerný odpad, ktorý mu ukradol väčšinu života, no predsa len jedna vec v hrôzostrašnosti prekonala ako prípad Prasa, tak aj Eman. Manželkina choroba. Magda bojovala, obaja však vedeli, že to má len jeden možný koniec – a happyend to nie je. To bol najväčší horor, aký Enzechštejn kedy zažil.

Hoci Bratislava bola jeho život, jeho život bola i Magda. Choroba prišla, keď žili v hlavnom meste. Myslel si, že ženin zdravotný stav sa zlepší, keď prijme miesto náčelníka obecnej polície v Ostrom Pichliači. Dedina mala tisícpäťsto obyvateľov. Kedysi, to už ani pravda nebola, sa tu narodil. Potom odišiel do veľkého sveta. A teraz sa vrátil. Nie fenomenálne, ale potichu a nenápadne. Život a ťažká choroba každého človeka naučia pokore a koho nie, tomu niet pomoci.

No hoci boli v Pichliači už nejaký čas, Magdin stav sa nezlepšoval. Možno keby neboli problémy, zmenilo by sa to k lepšiemu. Lenže boli. A volali sa Rosinskí.

Rodina Rosinských bola chudobou a násilím skrz naskrz prelezená a početná. Názory na ich celkový

počet sa líšili, ale konečné číslo sa pohybovalo okolo dvadsať. Prikočovali sem pred časom odkiaľsi z východu Slovenska. Za krátky čas zapustili v Pichliači korene ako burina. Kým dovtedy bol v dedine pokoj, potom sa situácia radikálne zmenila.

Starosta práve kvôli nim založil obecnú políciu, zostávajúcu z veliteľa a troch chlapov. Lepšie ako nič. Dovtedy bolo najnebezpečnejšou udalosťou v dedine, keď sa starej Frankechovej zamotala do vlasov sova, ale po príchode Rosinských boli problémy na dennom poriadku. Prvému veliteľovi sa so situáciou nijako nepodarilo pohnúť, a tak bol „odídený“. Jeho miesto zostalo nejaký čas prázdne, čo ešte viac posmelilo problémovú rodinu, ktorej sa tu všetci báli.

Enzechštejn sa vrátil preto, lebo jednak chcel sebe a svojej žene dopriať väčší pokoj, jednak preto, že to bolo osobné. Rodina totiž začala terorizovať doktora. Začali si s nesprávnym. S jeho milovaným, zbožňovaným doktorom, ktorý mu bol ako druhým otcom.

Rosinskí ho terorizovali dlhé mesiace. Rozbité okná a ľudské i zvieracie výkaly pred dverami jeho domu, v ktorom práve Enzechštejn sedel, boli len špičkou ľadovca.

Hoci bol doktor na dôchodku, či bolo leto alebo zima, stále chodil po kopaniciach navštevovať pacientov. Kedysi odrodil aj Enzechštejna, ktorý mal tento rok krásnych, jednoducho absolútne fantastických päťdesiatdva rokov. Keď sa policajtovi dostalo do uší, čo sa deje v jeho rodnej dedine (a hlavne *komu*), spojil

dokopy manželkinu chorobu so svojou bratislavskou vyhorenosťou a vrátil sa. Nepočítal s problémami. Nepočítal s tým, že za ten čas, ako bol preč, sa nadvládu nad Pichliačom – a celkom úspešne – pokúsi prevziať problémová rodina. Boli extrémne chudobní. A z chudoby len málokedy vzíde niečo dobré. Dve desiatky mužov, žien a detí bývali v jednom dome. Ak sa tá smradľavá haraburda dala tak vôbec nazvať.

Ťažko povedať, prečo si vybrali práve doktora. Medzi dedinčanmi sa povrávalo, že raz sa pred jeho ordináciou na neodhrnutom snehu, pod ktorým sa ukrývala zamrznutá mláka, pošmyklo jedno z ich deciek a zlomilo si ruku. Enzechštejn by tomu aj veril. Vedel, že veľké vojny sa spravidla začínajú práve pre podobné maličkosti a totálne blbosti.

„Počul som, že máte nejaké problémy...“ začal opatrne policajť.

Doktor mávol rukou. Nechcel o tom hovoriť. Díval sa do zeme.

„Vyriešim to, nebojte sa.“

„Nie, Marko. Nechaj to tak.“

„V žiadnom prípade.“

„Vážne. Prosím ťa. Veď o nič nejde.“

„Tak to by som nepovedal.“

„Ja áno. Prajem si, aby si od toho dal okamžite ruky preč, kým sa nespáliš. Oni sa nehrajú. Majú to v očiach. Ja som to videl, ty nie.“

„Čo majú v očiach?“

„Víťazstvo. Alebo ako by sme to nazvali.“

„Seriem na ich oči. *Ja* som tu policajný orgán.“

„To teda si, orgán, Marko.“

Obaja sa zaškerili, ale doktor hneď zväžnel. „Marko, prosím ťa, nekomplikuj si život. Toto nie je Bratislava. Tvár sa, že sa nič nedeje. Proste odvráť tvár. Ako ostatní.“

„*Nikdy* neodvraciam tvár. Je to veľmi nebezpečné. Odvracanie tváre vytvára dokonalé podhubie pre hajzlov, ako sú oni. Práve na to čakajú. A to je jediná vec, ktorú im neposkytnem. Namiesto toho im poskytnem bolesť, zúfalstvo a utrpenie. Budú ľutovať, že sem prišli. Pokiaľ by sa zžili s prostredím a boli by slušní, budem ja slušný k nim. Lenže nezžili sa. Nie, ani náhodou sa nezžili. A to bola chyba. Posrali si to sami. Porušili jedno z najzákladnejších pravidiel.“

„Marko, pro...“

Ale Marko ho prerušil. „Viete, doktor, čo sa mi hnuší? Vrahovia nie, ani sexuálni devianti. Tí potrebujú pomoc, sú chorí, ale nemôžem s čistým svedomím povedať, že by sa mi hnusili. Ale viete, čo sa mi hnuší? Nadovšetko sa mi hnuší neslušnosť.“

Doktor si povzdychol. Bol to neklamný znak toho, že sa vzdal. Videl, že s Enzechštejnom nepohne. Vedel, že to bude tvrdý oriešok, už keď ho odrodil a odmietal sa rozplakať. Akoby mu to pripadalo nedôstojné.

„Garantujem vám, že tu nezostane kameň na kameň.“ Enzechštejn doktora pokladal za jednu z najbližších osôb, aké v Pichliači mal. No príliš veľký vekový rozdiel mu nedovolil tykať mu, hoci ho k tomu doktor

pravidelne navádzal. On to však nedokázal, bol pros-
te tak vychovaný. Občas ho pobolievali kríže a hlava,
a skrátka cítil, že po ňom pomaly no isto načahuje
paprče staroba. Tak či tak, oproti zošúverenému a ma-
ličkému doktorovi pôsobil ako vitálny chlapec. Mal ho
rád. Veľmi. Rosinskí si vybrali nesprávneho človeka.

„Toho sa práveže bojím,“ odpovedal lekár.

„Netreba sa báť, doktor. Zapamätajte si do života,
že niekedy musíte problém extrémne vyhrotiť, aby sa
vyriešil.“

„Ďakujem ti za cennú životnú radu, Marko. Vždy si
mimoriadne vážim, keď ma poučujú ľudia, ktorí by mi
mohli byť vnukmi.“

„No, vnukmi asi nie...“

„Teraz vážne, Marko. Naozaj to nenecháš tak?“

„A teraz vážne, doktor. Nie, nenechám. Len cez
moju mŕtvolu.“

„Toho sa práve obávam. Pomohol som tvojej mame
priviesť ťa na svet. Nerád by som ťa pochoval.“

„O mňa sa báť nemusíte.“

„Dobre, tak sa teda bojím o nich.“

Enzechštejn sa uškrnul a vytiahol škatulku cigariet.
„Môžem?“

„Hej.“

Zapálil si, hoci Magde prisahal, že s tým skončil. Len-
že sľuby sú na tomto svete na to, aby sa porušovali. K Ro-
sinským už nemal čo dodať, tak sa pokúsil doktora odre-
agovať menej náročnými témami. Pohodlne sa usalašil
vo veľkom kresle a spýtal sa: „Čo robíte, keď nerobíte?“

Doktor mykol plecami. „Trochu sa hrám na nete a píšem.“

„Čo?“

„To je tajomstvo.“

„Myslel som, že priatelia tajomstvá nemávajú.“

„Vidno, že sa ešte máš čo učiť o živote, Marko.“

„Určite to budú nejaké porno poviedky.“

„Samozrejme.“

„Ale ozaj, čo píšete?“

„Je to niečo ako história tohto miesta.“

„To znie ako poriadna nuda.“

„Zdanie môže klamať, Marko. Vážne si nedáš kávu?“

„Dobre teda, jednu. Ale malú a slabú.“

„Slabá káva je pre slabých ľudí,“ zamrmlal doktor a začal vstávať z gauča.

„Alebo pre ľudí, ktorí nechcú dostať infarkt,“ doplnil ho policajt.

„Alebo,“ pripustil doktor.

„Máte čas?“

„Ako sa to vezme. Každú chvíľu zomriem. Dávam tomu ešte tak rok, maximálne dva a potom konečne opustím tento skvelý, šťastný svet. Ale momentálne sa nudím. Tak ti ju uvarím.“

„Ouky douky, doktorko. A o tamto sa nebojte. Pokladajte to za vyriešené.“

Doktor si vzdychol a odšuchtal sa do kuchyne.

2.

Enzechštejnova žena Magda načúvala nepríjemnému tichu, ktoré vládlo v dome. Pôvodne sa chceli nasťahovať do manželovho rodného domu, ale keď uvideli, v akom je stave, usúdili, že je vhodný už iba pre bezdomovcov. Mohli ho zrekonštruovať, ale trvalo by to mesiace a bolo by to drahé. Niečo našetrené mali, ale nikdy neboli posadnutí peniazmi. Obaja sa zhodli na tom, že prachy sú fajn, nie sú však všetko, a kto im podriadi svoj život, stratí sám seba a stane sa prázdny netvorom, čo pre peniaze urobí všetko.

Našťastie im starosta dal do prenájmu dom na konci ulice. Na prízemí sa nachádzala veľká kuchyňa, izba, záchod a sprcha a na poschodí ďalšie tri miestnosti. Bohato im to stačilo. Vlastne viac než bohato, keďže nemali deti.

Na schodisko namontovali pre Magdu plošinu na vozík.

Manžel rád trávil rána na verande. V hojdacom kresle alebo len tak, opretý o drevené zábradlie, pozoroval krvavé ranné zore či večernú hmlu zakrádajúcu sa z lesa, ktorý za domom začínal. Hovorilo sa, že lesy okolo Pichliača sú hrozne rozľahlé. Že ak raz vykročíte, na koniec sa nedostanete ani za dva mesiace. Ale mohli to byť len povedačky. Tento mystický kraj odnepamäti prial podobným historkám.

Enzechštejn Magde raz povedal, že pichliačske lesy miloval už od detstva. Ktoré sa mu, mimochodom,

v posledných rokoch zdalo tak preukrutne vzdialené, až ho to desilo. Život mu pripadal príšerne rýchly. Magda lesy až tak nezbožňovala. Vždy z nich mala nevyvetliteľný pocit stiesnenia a ohrozenia. Po nociach a skoro ráno sa z nich ozývali zvláštne zvuky, ktoré v nej vyvolávali nepríjemné pocity. Manžel ju uistil, že im tu nič nehrozí.

„V tejto časti Slovenska nežije nič nebezpečné,“ hovorieval jej s obľubou a hladkal ju pri tom upokojujúco po tvári a krku. „Maximálne diviaky. A zmije. Medvede ani vlky nie. Nemáš sa čoho báť, miláčik.“

Napriek jeho uisteniam mala na vec iný názor. Napohľad boli hory krásne, no predsa, bolo lepšie držať sa od nich v bezpečnej vzdialenosti. Tým si bola istá.

Vrátila sa myslou do reality. Dom bol tichý. Až na jednu vec. Kvapkanie vody z pokazeného kohútika v kúpeľni.

Na invalidnom vozíku prešla cez obývačku do vstupnej haly, kde mali kufrík s náradím. Vzala ho a vyrazila na miesto činu. Manžel vídal veľa mŕtvych, krvi a ľudského utrpenia. Ale opraviť kvapkajúci kohútik bolo nad jeho sily a psychicky by ho to úplne odrovnať. Tým si bola istá, ako že je slnko nad nimi.

3.

Enzechštejn sa rozlúčil s doktorom, nasadol do čierneho džípu s nápisom OBEČNÁ POLÍCIA a vyrazil na

cesty. Bolo ich tu prekvapivo veľa. Pichliač bol v skutočnosti veľká dedina. Nielenže mal úctyhodných tisíc-päťsto obyvateľov, ich domy a statky boli navyše rozležené po kopaniciach. Poštári nemali šancu všetkých obehať peši či na bicykli, a tak používali autá.

Enzechštejn rozmýšľal nad Rosinskými a mimovoľne si napravil na strapatých vlasoch kovbojský klobúk – pamiatku z Bratislavy, ktorej sa nevedel vzdať. Vzdať sa nevedel ani fajčenia. Ale o tom Magda, na rozdiel od klobúka, nevedela. Alebo aspoň *veril*, že nevedela. Od cigaretového dymu napáchnuté oblečenie vždy hádzal na najmladšieho kolegu Olivera. Ten síce nefajčil, to však ona nevedela. Veril, že malé klamstvá sú v manželstve povolené a nedostane sa pre ne do pekla.

Zasratí privandrovalci. Ako vždy, keď bol zamyslený, aj teraz si šúchal biele fúzy. Dlhorodne pestované, poctivo udržiavané. Budili rešpekt. Magda vrela, že sa jej ako chlap páči. Bol vysoký, štíhly. Niekedy cítil, že sa páči aj iným ženám v okolí, ale na rozdiel od svojich bývalých bratislavských kolegov žene nezahýbal, hoci príležitosti boli. On si ich nepripúšťal, obchádzal ich s nenápadným úsmevom na perách a šťastný sa vracal domov k svojej manželke, ktorú si vybral ako ženu svojho života. „Bol by si hlúpy, keby si to nevyužil,“ vravieval mu s obľubou bývalý šéf. O dva roky nato sa rozviedol a deti ho vymazali zo svojho života.

Zastal na križovatke a dával prednosť traktor. Čo sa týkalo Rosinských, nemal problém vyjsť do útoku. Použiť špinavé triky a prostredníctvom nich dosiahnuť

svoje. Triky, ktoré sa naučil ešte v starej dobrej Bratislave. Bol to celkom normálny postup, bežne používaný vo chvíľach, keď zlyhali oficiálne a slušné metódy a postupy. A tie zlyhávali pomerne často, aspoň takú mal skúsenosť.

Traktor zmizol. Zaradil jednotku a prešiel cez križovatku. Ako sa tak čierny džíp pomaly presúval po cestách a cestičkách Ostrého Pichliča a cez čelné sklo dnu prenikalo čoraz viac slnečných lúčov, nepremýšľal Enzechštejn nad tým, či ich z dediny vyštváť pomocou drsných trikov alebo nie, ale nad tým, pomocou *akých*.

Zastal na stopke a pozrel doprava a doľava. Práve sa chystal odbočiť, keď na chodníku zazrel šuchtať sa starého Joža Greguša. Výskyt starca ho zaskočil do takej miery, až sa chcel pohnúť na štvorke. Autom myklo a motor zhasol. Podráždene pozrel do spätného zrkadla, či za ním niekto nestojí. Našťastie nestál. Rýchlo znova naštartoval, zaradil jednotku a vypadol z miesta činu.

Napriek tomu nedokázal pohľad na starca dostať z hlavy. Vidieť Greguša dole v dedine bolo čosi ako vidieť Lochnesku. Enzechštejn vedel, že dole schádzal len raz do mesiaca, kvôli dôchodku. Vedel aj to, že mal splnomocnenie na výber manželkinho. Tú Enzechštejn nevidel už milión rokov. Policajt fľochol na displej náramkových hodín, na ktorom mal aj dátum. Áno, sedelo to – dnešok bol dňom víťazoslávneho zárobku.

„Počkať, počkať,“ zamumlal si Enzechštejn zamyslene popod nos. Nespomínal niekto, že jeho žena

s ním už nežije? Vraj sa odsťahovala. Enzechštejn si nepamätal detaily. Bude musieť zistiť podrobnosti.

Myslel, že zazrie niekoho z Rosinských a dôkladne si ich prehliadne za denného svetla. Ale nikde po nich nebolo ani stopy. To bolo v podstate dobre. Nevedeli, že im v dedine pribudol nový nepriateľ. O Enzechštejnovi vedeli len to, že sem pred pár týždňami prišiel. Vôbec netušili, aký veľký problém predstavuje. Možno nevedeli dokonca ani len to, ako vyzerá.

Sladká nevedomosť, pomyslel si so spokojným úsmevom.

Alebo skôr nebezpečná?

Úsmev sa zmenil na úškrn. Kto by ho v tej chvíli videl, pomyslel by si, že za takým sadistickým úškrnom sa v žiadnom prípade nemôže ukrývať nič pekné.

4.

„Debil posratý,“ zamumlal si starý Greguš popod nos, keď na stopke zbadal čierny policajný džíp. Nemal fízlov rád z princípu.

Pokračoval v chôdzi.

Nebol to sympaták roka. To ozaj nie. Ani náhodou, človeče. Rád si vypil a potom bol agresívny na svoju manželku Jarmilu. Bil ju hlava-nehlava. Raz si trúf-la vrátiť mu to. Vzala poleno a tresla ho ním po čele. Ťažko povedať, čo presne čakala. Možno, že ho zabije a konečne bude slobodná. Planú burinu je však veľmi